

A vedea sau a crede? – Autor necunoscut

Ioan 4.46-54: El a venit deci din nou în Cana Galileii, unde făcuse apa vin. Și era un slujitor împărătesc, al cărui fiu era bolnav, în Capernaum. El, auzind că Isus venise din Iudeea în Galileea, a mers la El și l-a rugat să coboare și să-l vindece pe fiul său, pentru că era pe moarte. Isus deci i-a zis: „Dacă nu vedeți semne și minuni, nicidecum nu credeți!” Slujitorul împărătesc l-a zis: „Doamne, coboară mai înainte de a muri copilul meu”. Isus i-a spus: „Mergi, fiul tău trăiește”. Și omul a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus și a plecat. Dar deja, pe când cobora el, robii lui l-au întâmpinat și i-au adus vestea, spunând: „Fiul tău trăiește”. El căuta deci să afle de la ei ceasul în care i-a fost mai bine. Și ei i-au spus: „Ieri, la ceasul al șaptelea, l-a lăsat febra”. Tatăl a cunoscut deci că în ceasul acela Isus îi spusese: „Fiul tău trăiește”. Și a crezut, el și toată casa lui. Din nou, Isus a făcut acest al doilea semn, venind din Iudeea în Galileea.

Ioan relatează la sfârșitul capitolului 2 al Evangheliei sale, că mulți credeau în Numele lui Isus Hristos, „văzând semnele pe care le făcea El”. Dar apoi, el adaugă imediat: „Dar Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți și pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuși cunoștea ce era în om”. Adăugarea dovedește că în acești oameni, care credeau în Isus, nu exista credința adevărată, mântuitoare. Din semnele pe care le vedeau, ei au concluzionat că Isus posedea puteri supranaturale, da, probabil că era un profet. Aceasta era credința lor în El. Un efect mai profund nu realizaseră, conștiința nu fusese atinsă. Învățăturilor Domnului abia dacă le dăduseră atenție, nici nu găsiseră în El răspunsul la ceva nevoi interioare mai profunde care existau. De fapt, existau asemenea nevoi la vreunul dintre ei?

Fără îndoială că Dumnezeu Se poate sluji și de o minune, ca să trezească nevoi într-un suflet. Dar de regulă este valabil că prin semne exterioare, sufletele nu sunt aduse la credință. Ne lăsăm în voia unei mari dezamăgiri dacă ne imaginăm că în zilele noastre efectele minunilor vor avea ca rezultat convertiri în masă. Acesta ar fi cazul la fel de puțin și astăzi, ca și în zilele Domnului sau ale apostolilor. Experiența ne-a arătat că minunile ca atare nici nu-i deschid omului ochii, nici nu-l ajută să obțină mântuirea. Dar, de fapt, oare de ce minuni? Ele sunt date ca semne, ca să confirme cuvântul predicat, ca să „mărturisească împreună” (Evrei 2.4), dar înainte de toate, ca să introducă cu putere vreo nouă perioadă în căile lui Dumnezeu. Dar vai! și aceste semne n-au slujit, ca și toate celelalte lucruri, decât ca să pună cu atât mai limpede în lumină starea ruinată a inimii omenești; în loc să dea naștere în ea la credința adevărată, mântuitoare, ele n-au făcut decât să arate cât de inextirpabil este înrădăcinată necredința în această inimă.

Dar ce este credința adevărată, mântuitoare? La această întrebare, povestea slujitorului împărătesc, împărțită în capitolul 4, ne furnizează un exemplu potrivit, lămuritor.

Acest om n-a venit din pură curiozitate la Isus, pentru că, așa ca împăratul Irod mai târziu, spera să vadă un semn făcut de El (citește Luca 23.8), ci a venit pentru că în inima sa era o nevoie adâncă, urgentă, pe care, după cum știa, numai Isus putea s-o satisfacă. El nici nu s-a lăsat oprit de remarca aparent de refuz a Domnului: „Dacă nu vedeți semne și minuni, nicidecum nu credeți”. El nu vrea o minune ca să ajungă la credință. El nu vrea decât ca prin îndurarea gata să ajute a lui Isus, sârmanul său copil să fie salvat. „Doamne”, cere el, „coboară mai înainte de a muri copilul meu”. El știe că dacă Isus nu intervine, copilul său este pierdut. Iar apoi, Domnul peste viață și moarte dă minunatul răspuns: „Mergi, fiul tău trăiește”. Și omul a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus și a plecat.” Lucrul acesta este demn de luat în seamă. Nu minunea este cea pe care o crede el. El trebuie să facă întâi un drum lung ca să vadă minunea. Nu, el crede cuvântul pe care i l-a spus Isus. Acest cuvânt îi ajunge. El știe că fiul său va trăi, pentru că Isus a spus-o. Minunea în sine nu slujește decât

la consolidarea credinței sale. „Și a crezut, el și toată casa lui”, citim mai târziu. El crezuse deja înainte.

Faci și tu parte, cititorul meu, dintre cei care, ca ucenicul Toma odinioară, a vrut să vadă înainte să creadă? Aștepti tu semne și minuni ca dovezi despre adevărul cuvântului divin? Dacă El ar considera necesar, ar putea și astăzi să mai dea minuni, cum le-a dat pe vremuri. Dar, încă o dată: ce efect au avut minunile? Orice amintire a lor este de mult ștearsă. Au fost uitate, așa cum se uită o întâmplare interesantă, care captivează pentru o clipă toată atenția. La urma urmei, la ce și folosesc toate dovezile pentru adevărul Scripturii? Trebuie să credem Cuvântul, acest Cuvânt veșnic și viu al lui Dumnezeu. Atunci ni se deschid ochii ca să vedem minuni, minuni peste minuni. Credinciosul vede peste tot minuni, minunile lui Dumnezeu din această creație, minunile noii creații. Și cea mai mare minune el o vede în propria naștere din nou, când se recunoaște ca pe unul care a trecut de la moarte la viață prin credința în Mântuitorul păcătoșilor. Dar pentru aceasta este nevoie de credință. Faptele și cuvintele lui Isus Hristos au fost scrise de evangheliști cu acest scop, „ca voi să credeți” – așa se exprimă Ioan – „că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în Numele Lui” (Ioan 20.31).

Viața, viața veșnică! Cititorule, n-ai nicio dorință după acest cel mai prețios dar? Aici este vorba despre problema ta foarte personală. Nu vreau să-ți fac cunoscută vreo problemă interesantă, ci vreau să faci ceea ce este important pentru sufletul tău, al propriului tău suflet nemuritor. Acel slujbaş împărătesc dorea fierbinte vindecarea băiatului său bolnav pe moarte. N-are sufletul tău nemuritor nicio dorință după mântuirea veșnică?

Sărman om indiferent, biet îndoielnic deplorabil! Știi că nu folosește la nimic să te îndemni: încearcă să crezi! Aceasta nici nu te va smulge din indiferența ta, nici nu te va desprinde de îndoielile tale. Dar te mai întreb o dată: Nu există în inima ta chiar nicio nevoie care să treacă dincolo de lucrurile pământești? Va fi sufletul tău într-adevăr deplin satisfăcut prin lucrurile acestei vieți? Ești complet surd față de glasul prietenos al Fiului lui Dumnezeu, care te roagă: Împacă-te cu Dumnezeu!? Sau semeni tu chiar cu acei iudei necredincioși, cărora Domnul a trebuit să le spună: „Nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață”? (Ioan 5.40)

Titlul original: „Sehen oder glauben?”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*